

PsittaScene

EXTRA BIJLAGE BENELUX

World Parrot Day (pag. 2-4)

Een spectaculair succes toen de papegaaien stormenderhand Londen veroverden en de dag gevierd werd in alle dierentuinen van de UK!

Door Mike Reynolds, foto's van Sam Williams

De Spring Bank Holiday op 31 mei werd gekozen als World Parrot Day. We schatten dat dit een dag zou zijn waarbij papegaaien enthousiastelingen beschikbaar zouden zijn om te helpen, dierentuinen een extra verkoopgelegenheid zou hebben en de media misschien een "trage nieuwsdag" zouden hebben. We organiseerden samen met de Greater London Council om een papegaaienrally te houden op Trafalgar Square. De enige niet voorspelbare factor was het weer, maar toen de open Papegaaienbus uit de remise in Sutton met Alan Jones (bekende dierenarts) vertrok was het prima weer en een groep vrienden, die papegaaien droegen die bekend stonden als "bomproof". Om 11 uur stopte de bus vlakbij Trafalgar Square om nog meer papegaaien en hun bezitters op te pikken, plus papegaaienliefhebbers zoals Quentin Blake OBE, een beroemde schrijver en illustrator, en Gennaro Contaldo, een beroemde chef en uitvinder van de heerlijke papegaaiensnoepjes zoals Cockatootiefrooties.

Samen met Superpapegaai – een reuze papegaaienkostuum van een Geelvluggel ara gedragen door Nick Reynolds van Paradise Park, Cornwall – vertrokken ze met de bus voor een één uur durende tour door het centrum van Londen. Verschrikt winkelend publiek in Oxford Street en Piccadilly werden vermaakt door Superpapegaai en een hele troep echte papegaaien deden hun kunstje boven op

de bus, vergezeld van luide papegaaiengeluiden en een luidspreker die eiste dat de import van wildvang vogels in de EU zou staken.

Parliament Square hadden voordeel van het bezoek van Sam Williams zoals je kunt zien op de voorkant.

Tegen 13.00 uur was de Papegaaienbus op zijn gereserveerde plaats op Trafalgar Square, met vlaggen van World Parrot Day aan iedere kant en heel veel supporters die het unieke T-shirt droegen wat speciaal voor deze dag was gemaakt. Er waren veel ploegen van de TV en de pers en er waren interviews met Quentin Blake, Gennaro, Candie Bradley en haar ara Gizmo, onze directeur Jamie Gilardi en anderen. Een papegaaienpicknick georganiseerd door Gennaro en Alison Timms werd zeer op prijs gesteld door de massa op het plein. Ik wil hierbij vermelden dat er een vriendelijke en aangename sfeer hing rond alles wat er gebeurde op onze speciale dag – een beetje anders dan sommige evenementen die op het plein plaats vinden.

Om 13.30 uur startte de Papegaaienmars naar Downing Street waar we een afspraak hadden om onze 33.000 handtekeningen te overhandigen, die vroeg om een compleet verbod op de import van wildvang vogels in de EU. Deze mars werd geleid door Quentin Blake met de Blauwgele ara Gizmo vastberaden op zijn schouder en de bijdragen van Gizmo op zijn rug. Aan de ingang van Downing Street vertelde een

vriendelijke politieagent dat we een groep van zes moesten selecteren om naar binnen te gaan om onze petitie af te geven op Nummer 10. Ondanks dat tevoren gezegd was dat we dieren en kostuums niet waren toegestaan, mochten Gizmo en Superpapegaai tot aan de deur mee! We moeten hierbij iedereen bedanken die deze belangrijke petitie hebben getekend, waaronder diegene die op Trafalgar Square hebben getekend en bij ondersteunende dierentuinen. Deze antiwildvang campagne is een belangrijke doorlopende taak van de World Parrot Trust. Meer details staat op de website www.worldparrottrust.org Er waren een groot aantal mediaverslagen vóór en na de dag. Hoe werd dit bereikt, en wie organiseerde het? Natuurlijk deed het WPT kantoor het meeste werk met Karen Whitley (onze fulltime secretaresse), Michelle Cook en Ray Hales (parttime helpers) die speciale T-shirts, badges, posters en folders aan 21 dierentuinen verstuurden en levende beelden van papegaaien verzorgden. Ali Hales en Nick Reynolds gaven een groot aantal media informatie. Er was veel extra tijd nodig om deze taken uit te voeren, wat leidde tot vertragingen van andere verantwoordelijkheden, waaronder het op tijd uitbrengen van dit meinummer van PS!

Het totale plan voor de World Parrot Day was een idee van Vicky Ewart en stond onder haar leiding en geweldig professionele ontwerpen van Lynne Boon

en Jennifer Smith (te bereiken op lynneboon@iloveparrots.com), die het WPD logo, de posters, de vlaggen, de omslag van de hoes voor de DVD van PollyVision ontwierp en nog veel meer; waarbij alles gedoneerd werd aan de Trust. De charmante papegaaienfiguren van Dan Postgate waren over het algemeen een grote aanwinst en Jennifer Smith en Ray Hales stelden de website samen.

We hadden een uitstekende reactie van zowel de TV als de persmensen, met Jamie Gilardi en Nick Reynolds in beeld op BBC Breakfast TV, met andere verslagen op 'Richard & Judy', Sky TV, BBC7, London Tonight, BBC World Service, BBC Five Live en veel meer lokale en overzeese programma's. Onze beste persreactie was een grote foto van

Candie Bradley's Blauwgele ara op de voorpagina van 'The Guardian' met een goed verhaal over onze campagne voor een handelsverbod, plus een verslag in 'The Scotsman', 'Irish Times', 'Derby Evening Telegraph' etc. Quentin Blake schreef een verslag over deze dag voor de 'Spectator'.

Er werd extra aandacht gewekt met het uitgeven van onze 'PollyVision'- een DVD alleen voor papegaaien, die allereerst werd opgepikt door de lokale Cornish krant en dan op de BBC verscheen en op de nieuwspagina's van de website van Press Association. We gaven eveneens radio-interviews met stations van Ecuador tot Pakistan tot Australië. Binnen een paar dagen werd het ongewone idee om TV voor papegaaien te creëren herhaald op niet minder dan 4500

webnieuws pagina's wereldwijd! We hebben meer dan 1.000 bestellingen gekregen voor deze DVD – zie details hoe te bestellen op pag. 6.

Ik ben er van overtuigd dat World Parrot Day overduidelijk méér bewustzijn heeft gekweekt bij de mensen en hun twijfelachtige situaties in het wild en in gevangenschap. We zullen doorgaan met het zoeken naar politieke steun voor onze Europese importcampagne en te werken aan een betere toekomst voor de papegaaien in de wereld. Zoals we weten hebben de papegaaien alle oprechte vrienden nodig die ze kunnen krijgen en die beschrijving slaat op iedereen die zijn tijd en talenten heeft gegeven aan World Parrot Day.

PollyVision voor de papegaaien (pag. 6)

Een verrassend succes

Een DVD speciaal gemaakt voor papegaaien is van de planken gevlogen, waarbij de World Parrot Trust in slechts drie dagen bijna door zijn eerste 1.000 originele uitgaven heen was. De 80 minuten durende DVD laten papegaaien zien in het wild, terwijl ze eten, roepen, zich poetsen en vrijvliegen en is ontworpen om huiskamerpapegaaien te vermaken en te zorgen dat ze zich niet vervelen terwijl hun baasjes weg zijn. Papegaaien die de DVD kijken blijken vooral te worden te worden aangetrokken

door gelijkuitziende vogels. Nick Reynolds, een Trustee van de World Parrot Trust en baasje van de Witkuif kaketoë 'Max' zegt dat Max geïntrigeerd was door de witte kaketoës die gefilmd waren in Australië, hij bewoog zijn kuif op en neer en hij reageerde absoluut op hun geroep. Het kan een voorbeeld zijn van de groeiende markt voor overvoerde dierproducten, maar er zit ook een serieuze kant aan – papegaaienbaasjes bewust maken dat hun vogels een volledig

leven nodig hebben met gezelschap, ruimte om te vliegen, speelgoed en goed eten.

Het uitkomen van PollyVision was getimed om de Parrot Day op 31 mei 2004 te promoten en alle winst zal naar de bescherming -en welzijnsprojecten van papegaaien gaan d.m.v. de World Parrot Trust.

Details op pag. 19 – UK kantoor (€15 incl. verzendkosten)

Nieuws uit El Cóndor, Patagonië, Argentinië. (Pag. 7-9)

Door Dr. Juan F. Masello en Dr. Petra Quillfeldt

Sinds 1998 hebben we een studie geleid naar de broedbiologie van de Patagonische Rotsparkiet *Cyanoliseus patagonus* bij de grootste en belangrijkste kolonie van deze soort (zie PsittaScene Vol. 15 No.4: 12-13. De kolonie bevindt zich ten westen van het dorp El Cóndor, 30km zuidoost van Viedma, in de provincie Rio Negro, Patagonië, Argentinië. Merkwaaardig genoeg, na een uitgebreid literatuuronderzoek over de broedbiologie van papegaaien, lijkt deze populatie de grootste bekende kolonie ter wereld te zijn.

In februari schreven in wanhoop naar Jamie Gilardi van de World Parrot Trust over stropers die tijdens onze afwezigheid 1200 nestlingen uit de kolonie van El Cóndor hadden weggehaald. Jammer genoeg werd onze studie aan het eind van 2002 afgebroken door gebrek aan

fondsen. Met als gevolg dat we gedurende het broedseizoen 2002-2003 niet konden werken en de stropers namen de kans waar. Tot op heden was ons veldwerk de enige bescherming voor deze kolonie tegen illegale stropers en onnadenkend plaatselijk management. Buren van het nabijgelegen dorp van El Cóndor, die ons al deze jaren hadden geholpen, vertelden ons dat er honderden Patagonische Rotsparkieten kuikens voordat ze uitvlogen waren weggenomen en in kooien gedaan voor de dierenhandel. Ze vertelden ons ook dat er velen dood werden achtergelaten op het strand onder aan de steile rotswand waar de parkieten broeden. Gelukkig en dankzij de onvoorwaardelijk steun van Jamie Gilardi en de financiële steun van Rosemary Low en de World Parrot Trust konden we terug naar het veldwerk tijdens het

broedseizoen van 2003-2004. En het is één van ons meest succesvolle seizoenen zowel uit beschermings- als wetenschappelijk oogpunt! In het allereerste begin van ons veldwerk namen wij deel aan de 4e workshop over identificatie van de 'Important Bird Areas' (IBA) voor bescherming in Argentinië, dankzij een genereuze uitnodiging van Aves Argentina (die ons sinds afgelopen jaar heeft bijgestaan. Deze workshop werd eind november 2003 georganiseerd door Aves Argentinas en BirdLife International in Puerto Madryn, Patagonië. Met als resultaat en de algehele hulp en toestemming van alle wetenschappers van de workshop werd de kolonie van El Cóndor verklaard tot voornaamste IBA in Patagonië in het programma georganiseerd over de hele wereld door BirdLife International.

Fantastisch nieuws! Plus het goede nieuws dat kortgeleden ons bereikte van Claudio Chehébar en zijn team op het National Park Administration (APN) van Argentinië. Het gebied van de parkietenkolonie is tevens een kandidaat voor het nieuwe National Park in de Arid Patagonian Steppes van Argentinië. Een ander belangrijke gebeurtenis van ons afgelopen seizoen was de vergadering in El Cóndor met de lokale en internationale NGO's om een gezamenlijk beschermingsprogramma hiervoor op te zetten, de grootste parkietenkolonie ter wereld. Graham Harris van Fundación Patagonia Natural (FPA), Bill Conway van Wildlife Conservation (WCS) en Jamie Gilardi van de World Parrot Trust namen deel aan deze vergadering. Er kwamen talrijke ideeën boven voor een concrete bescherming van de kolonie, een educatieve campagne onder de lokale bevolking, vooral de jonge mensen en de impuls van ecotoerisme in het gebied. Dit jaar 2004 zullen we ons allemaal bezig houden met al deze aspecten van parkietenbescherming. Rosemary Low en Krystyna Szulecka, beiden lid van de World Parrot Trust, bezochten ons in El Cóndor om te helpen met veel enthousiasme. Rosemary en Krystyna werken nu, samen met een één van onze

studenten, Maria Luján Pagnossin, voor de organisatie 'Friends of the Burrowing Parrots' die fondsen werven voor de bescherming van de kolonie in El Cóndor en met educatieve campagnes. Inheemse Mapuchestammen van de Patagonische Andes, in de Argentijnse provincie van Neuquén, vierten ieder het uitvliegen van Patagonische rotsparkieten met een festival. Het idee van Rosemary, Luján en Krystyna hebben deze traditie ingevoerd in El Cóndor om de belangrijkheid van het wonder van deze prachtige parkietenkolonie bij de lokale bevolking te stimuleren. De lokale Fundación Uñopatun is gedurende het jaar 2003 op dezelfde manier te werk gegaan, d.m.v. een fotowedstrijd (<http://www.avesdelcondor.s5.com>) en ze hebben een educatieve campagne georganiseerd. We waren erg verrast toen, als resultaat van deze educatieve campagne een taxichauffeur van de nabij gelegen stad Viedma ons heel trots vertelde 'Weet u het al? We hebben hier de grootste parkietenkolonie van de wereld!' We denken dat de tragedie van de strooptocht in december 2002 sommige lokale mensen de noodzaak heeft doen inzien van bescherming of hun natuurlijk erfgoed, de parkietenkolonie in El Cóndor.

Vanuit wetenschappelijk oogpunt was het seizoen eveneens een compleet succes. We ronden het tellen van de nesten af in de kolonie. WE vonden 35.00 actieve nesten langs de 9km lange Atlantische kust. We werken nu aan een gedetailleerde beschrijving van de kolonie en we hopen dit spoedig te publiceren. Dit jaar, voor de eerste keer, vingen we broedende parkieten die we als kuiken vier jaar geleden hadden geringd. En ze broedden slechts een paar meter van het nest waar ze waren opgegroeid! Tijdens dit seizoen controleerden we de ontwikkeling van 145 kuikens en bestudeerde de immuniteit van sommige van hen, die we vingen, ze werden opgemeten en ringden 52 volwassen vogels, voerden een telling uit van de niet broedende vogels, bestudeerden het aantal ectoparasieten, onderzochten de aanwezigheid van hemoparasieten en namen veermonsters om de kleurschakering van de parkieten te bestuderen d.m.v spectrometrie in het lab. Er wacht ons nu een berg werk met de gegevens en in het lab! We hopen sommigen van u te ontmoeten in El Cóndor gedurende het volgende broedseizoen!

Tekeningen voor de Patagonische Rotsparkiet (pag. 10)

Door Rosemary Low

Mijn bezoek aan de Patagonische Rotsparkieten in El Cóndor was een inspirerende ervaring. Ik had het genoeg om een paar dagen door te brengen met de parkieten en met Juan Masello en Petra Quillfeldt. Ik zag ze aan het werk in de kolonie en was onder de indruk van hun zorgvuldigheid en hun toewijding. Het voelde raar aan om parkieten te zien in een strandomgeving aan een Atlantische kust, om hen in kleine groepen heen en weer te zien schieten. Mijn eerste indruk was hoe aërodynamisch ze zijn en hoe prachtig is hun gele veren op hun flanken en romp als ze verlicht worden door de zon. Ik was gehypnotiseerd door hun gracieuze vliegen. Terwijl ik in de bosjes op de top van de klip zat, waren de enige geluiden die ik hoorde die van de zee en de wind én de schelle roep van de Loros Barrenqueros, zoals ze hier plaatselijk genoemd worden. Ze waren maar zelden stil in de vlucht als er mensen in de buurt waren. Iedere paar minuten verschenen er een paar van zo'n tien parkieten boven de top van de rots,

dan weer neerdalend naar waar het overgrote deel van de nestingen de rotswand versierden. De vlucht van deze parkieten is buitengewoon gracieus; ze bewegen zich door het luchtruim als zeemeewen, terwijl ze hangen in de wind en zich achterwaarts laten meedrijven, terwijl ze doodstil staan. De zon ving de heldergele romp en onderkant terwijl ze boven me in de lucht hingen, in een kleine groep, waarbij hun vleugels elkaar bijna raakten. Het maakte me treurig te bedenken wat ze lijden in de handen van de lokale bevolking, maar tegelijkertijd werd ik geïnspireerd om te proberen een beschermingscampagne op te zetten. De veldassistent van Juan Luján en haar broer Adrián zijn enthousiast en toegewijd aan het project. Juan en Adrián stelden voor om een serie lezingen te houden op de plaatselijke lagere scholen; Adrián zou deze praatjes geven. Eenvoudige geïllustreerde brochures zouden aan ieder kind worden meegegeven, terwijl aan ze werd gevraagd ze mee naar huis te nemen en ze aan hun ouders te laten zien. Het

kan ook zijn om activiteiten te organiseren met leraren. Juan schatte in dat op deze manier het meeste publiek in Viedma en Carmen de Patagones (het gebied waar het omgaat) zou worden bereikt in zo'n drie maanden. Interviews met lokale kranten, radiostations en televisie zou het profiel van de parkieten nog verder verhogen. Juan heeft geschat dat €1.000 de kosten de wezenlijke kosten voor Adrián voor drie maanden zouden dekken en nog eens €1.000 voor het ontwerpen en drukken van de brochures. Hoe konden we dit geld bijelkaar brengen? Ik bedacht dat sommige leden misschien een papegaaientekening, -tekening of -reproductie zouden hebben, die ze zouden willen doneren aan de Trust. Die zouden dan in de winkel in Paradise Park komen te hangen en zou tevens getoond worden op de website van de WPT waarbij de leden konden bieden. Ik bracht het balletje aan het rollen door een tekening van een paar Hyacinth ara's in vlucht te schenken, die aan de Trust was aangeboden door de tekenaar Malcolm Ellis zo'n 15 jaar geleden. Ik

kocht het en zou het nu graag gebruiken om fondsen te werven voor de Patagonische Rotsparakieten. Krystyna Szulecka, een fotografe die mij vergezelde toen ik El Cóndor bezocht, heeft een prachtige grote kopstudie van een Ara ambigua aangeboden en tekenaar Paul Stavely heeft een hele fraaie afdruk

van zijn tekening van drie Grijs-roodstaarten. We hebben tevens het geluk gehad vijf van de originele werken van de Tsjechische tekenaar Dagmar Simkova te krijgen. Ik was erg onder de indruk van haar werk toen ik haar de laatste keer in Praag ontmoette. Ik wil al deze mensen bedanken voor hun gulheid. Bovendien

als er iemand is die een donatie voor het project wil doen, zal dit een warm onthaal krijgen, want er zal nog heel veel werk volgen na het eerste deel van het programma. Dus laat we zien hoeveel we kunnen ophalen voor deze schitterende, vriendelijke en prachtige parkiet!

Bescherming van de Ultramarijn -of Smaragd lori op de Marqueses eilanden (pag. 11-14)

Door Marc Ziembicki, Universiteit van Adelaide en Philippe Raust, Société d'Ornithologie de Polynésie

Verspreid liggend in Stille Zuidzee op eilanden bedekt met palmbomen, omringd door tropische turkoois blauwe wateren, voelen een groep lori's zich wonderwel in hun omgeving thuis. Beschreven door tientallen avonturiers en natuurliefhebbers over dit deel van de wereld als zijnde de prachtigste vogels ter wereld, de Vini genus bestaat uit vijf charismatische, kleurrijke soorten. Onder het fineer van hun tropisch eilandenparadijs echter bevindt zich een milieucrisis. In vroeger tijden hadden ze de naam de hoogste vogelsterfte te hebben, procentueel gezien, van alle soorten in welke regio dan ook op deze aarde. Dit verlies is zó uitgesproken, dat sinds de komst van mensen naar dit eiland van oost Polynesië er meer landvogels zijn uitgestorven dan er nog in leven zijn (Steadman 1989).

Eilandvogels zijn bijzonder ontvankelijk voordoor mensen veroorzaakte veranderingen vanwege hun natuurlijk kleine populatiegrootte, hun kwetsbaarheid voor kleine milieuveranderingen en hun ecologische naïveteit ten opzichte van geïntroduceerde soorten. De toestand van deze vogels van de Stille Zuidzee wordt belicht door hun papegaaiensoorten, met name de Vini genus van lori's. Vier van de vijf Vini soorten worden beschouwd als bedreigd of kwetsbaar voor uitsterven (IUCN 2000) terwijl twee soorten, *V. sinotoi* en *V. vidivici* zijn uitgestorven sinds de menselijke bewoning in het gebied begon (Steadman 1989).

Bedreigingprocessen

De bedreigingen die de lori's tegemoet zien zijn bekend: Verlies van habitat en degradatie vanwege overbegrazing, houtkap, landbouw en onkruidengroei, jagen voor voedsel, veren en de dierenhandel en onbetwist de grootste bedreiging is de introductie van uitheemse soorten die een concurrent

of een vijand voor de inheemse natuur zijn.

Van alle geïntroduceerde soorten is de belangrijkste dreiging voor de Vini populatie ratten, vooral als nestrovers. Zwarte ratten *Rattus rattus* in het bijzonder, die lenig, snel en boomklimmers zijn, hebben de populaties van verscheiden vogels op veel eilanden in de gehele Stille Zuidzee en daarbuiten gedecimeerd (Atkinson 1985; Martin et al 2000). De teruggang van vele populaties van Vini lori's in de afgelopen jaren is parallel gelopen met de explosieve toename van zwarte ratten op omliggende eilanden. Lori's zijn vooral gevoelig voor nestpredatie omdat ze nestelen in boomholtes die zwarte ratten eveneens graag als nest en slaapplaatsen gebruiken. Het effect van ratten, die vooral doordringen in gebieden waar nestholtes schaars zijn, waar het aantal ratten hoog ligt en waar stukken habitat hun effecten duidelijker voelbaar zijn doordat ze favoriete habitats blijven.

Een spectaculaire vogel

Inheems op de Marquise eilanden van Frans Polynesië, waar hij plaatselijk bekend staat als de pihiti, is de Ultramarijn lori Vini ultramarine onbetwist de meest spectaculaire vogel. Weinig soorten vertonen zo vibrerend hun tropische eiland omgeving als dit kleine juweel met kleuren blauw zó levendig en duizelingwekkend, om de woorden van Michael Parfit te gebruiken, dat ze "de essentie van de zee rechtstreeks naar de boomtoppen brengen". Maar zoals alle juwelen is de pihiti zeldzaam, zó zeldzaam dat hij wordt gezien als de meest bedreigde lori. Midden 70-jaren kwam de soort op drie Marquise eilanden voor, Ua Pou, Nuku Hiva en Ua Huka. Tegelijk met de vestiging van zwarte ratten ondergingen de populaties op Ua Pou en Nuku Hiva een rampzalige teruggang zó hevig dat eind jaren 90

nog maar enkele stuks overleefden op de twee eilanden, met slechts een relatief gezonde populatie op het kleine ratvrije eiland Ua Huka. Om de dreiging door ratten vóór te blijven werd, tussen 1992 en 1994, een translocatie van 29 vogels uitgevoerd van Ua Huka naar Fatu Iva, het meest zuidelijke eiland van de Marquise (Kuehler et al. 1997). Hoewel in 1997 de aantallen waren toegenomen (Liebermann et al 1997), vestigden zich midden/eind jaren 90 zwarte ratten en de populatie is geleidelijk aan afgenomen en staat nu op de rand van uitsterven (Ziembicki et al 2003). Er is geen gedetailleerd onderzoek gedaan naar de biologie of beschermingseisen van de Ultramarijn lori. De soort staat bekend dat ze overwegend voorkomen in bergbossen, hoewel hij ook voorkomt op bananen, kokosnot en mango plantages in kustgebieden (Holyoak en Thibault 1984). Zoals de meeste lori's bestaat hun dieet voornamelijk uit stuifmeel, fruit en nectar, er is echter geen informatie over de relatief belangrijkheid van voedselsoorten of seizoenvoorkeur. Ze nestelen tussen juni en augustus hoewel ze over het algemeen het hele jaar door broeden en er werden jongen gesignaleerd in januari en februari (R.Sulpice pers.comm.). Ze gebruiken boomholtes of holen in oude kokosnoten als nest en meestal leggen ze twee eieren.

Onderzoek -en beschermingspogingen

In een poging de huidige status van de populatie van de Ultramarijn lori vast te stellen en de dreiging op de Marquise eilanden veroorzaakt door geïntroduceerde ratten aan te tonen, starten we de eerste stap in een onderzoek -en beschermingsprogramma ontworpen om onze kennis van de biologie en beschermingseisen van de soort te

vermeerderen en de teruggang van de populatie van de soort om te keren of tenminste te stabiliseren.

Derhalve waren onze voornaamste doelstelling van het project om:

* de huidige status en verspreiding van de populaties van de soort op elk eiland binnen zijn gebied uit te vinden;

* fundamentele informatie te verzamelen over het gebruik van habitat en de ecologie van de lori's met vooral de nadruk op eisen van voedsel en nestgelegenheid;

* de ratvrije status van het eiland Ua Huka bevestigen en maatstaven te introduceren om de introductie van ratten naar het eiland te voorkomen;

* de verspreiding en dichtheid van de ratten op Fatu Iva vast te stellen en de uitvoerbaarheid van een uitroeiprogramma op het eiland evalueren;

* maatstaven vastleggen om de dreiging veroorzaakt door nestpredatie door zwarte ratten op Fatu Iva te weerleggen en de uitvoerbaarheid te bereiken voor zulke maatstaven op Ua Pou en Nuku Hiva;

* bewustwording te kweken onder de bevolking m.b.t. de status, eisen en bedreigingen van de Ultramarijn lori en andere vogels op Marquise eilanden.

De studie werd uitgevoerd op de vier eilanden binnen dezelfde gebieden; Nuku Hiva, Ua Pou, Ua Huka en Fatu Iva in de Markies archipel van Frans Polynesië. De Marquise eilanden zijn de meest geografisch afgelegen groepen oceanische eilanden die in de zuidoostelijke Stille Zuidzee zo'n 4.850km van Mexico, het dichtstbijzijnde vasteland en 1400km van de Frans Polynesische hoofdstad Papeete.

Er zijn twaalf eilanden in de groep 350km lang van noordoost tot zuidwest, waarvan zes worden bewoond met een totale bevolking van 7500 mensen. De eilanden zijn klein, vulkanische uitstulpingen gekarakteriseerd door ruw, onregelmatig reliëf en wisselend klimaat dat heeft geresulteerd in diverse microhabitats op de eilanden met vegetatie variërend van laag droog struikachtig land, grasland en bos tot regenwoud op de bovenste winderige hellingen en toppen. Veel van de eilanden worden intensief begraaasd door geïntroduceerde herbivoren (geiten, koeien, schapen en paarden) en zijn af en toe onderhevig aan branden en cyclonen resulterende in grote gebieden grasland en

onkruidgroei. Dorpen hebben uitgebreide gecultiveerde tuinen waaronder veel geïntroduceerde vruchtbomen en bloeiende planten en de meeste families in de dorpen hebben bovendien kleine stukjes grond vlakbij die overwegend bestaan uit kokosnootpalmen, bananen, papaja, broodvruchten en mangoplantages.

Schattingen van verspreiding en populatie

Om de populatiegrootte van de lori te schatten op het eiland Ua Huka werden de lori gevolgd door het installeren van dwarsdoorsnedenlijnen in elk van de zes belangrijkste habitats op het eiland en dan overeenkomende dichtheidsaantallen in elk habitat om de bruikbaarheid van dat habitatype door determinering van de vegetatiekaarten en luchtfoto's. We schatten dat het eiland op dit moment een populatie bevat van circa 2.375 stuks met een minimum van 1.763 en een maximum van 2.897. De grootste dichtheid kwam voor in de botanisch tuinen en in kokosnoot- en fruitboomplantages. Hoewel de populatie op Ua Huka nog steeds tamelijk sterk is, is hij desondanks hoogst kwetsbaar als ratten ooit het eiland bereiken dan zal binnen 20 jaar na de introductie hetzelfde met de populatie gebeuren als voorheen op andere eilanden.

De lage aantallen lori's op de eilanden Nuku Hiva, Ua Pou en Fatu Iva sloot het gebruik van de dwarsdoorsnedenlijnen, zoals gebruikt op Ua Huka, uit. In plaats hiervan werden er uitgebreide zoektochten gehouden door de meest voor de hand liggende habitat op die eilanden. Gesprekken met lokale bewoners werden uitgevoerd en bewees een effectieve manier van verzamelen van informatie op over locaties en patronen van teruggang in aantallen pihiti in de afgelopen tijd. Ondanks intensieve pogingen daartoe werden er geen lori's gezien op Nuku Hiva terwijl na een week zoeken er maar één werd gezien in de bovenste regionen van de vallei op Ua Pou. In drie weken tijd werd er maar 8x óf enkele stuks of paren lori's gezien. Alle observaties waren in dezelfde omgeving van het eiland gedaan, daarom is het heel goed mogelijk dat dezelfde vogels herhaaldelijk zijn gezien. Volgens onze bevindingen schatten we dat er minder dan tien en mogelijk slechts drie stuks nog op Fatu Iva zijn.

Aspecten van voeding en nestecologie

Om meer te begrijpen van de biologie van de pihiti bestudeerden we ook de aspecten van hun voorkeur voor voedsel en nestelen. Gedurende het voedselonderzoek met dwarsdoorsnedenlijnen en waar mogelijk deden we metingen. Er werden in totaal 29 voedselitems geregistreerd bij vier voedselbronnen, waarbij geteld werd dat mango fruit en stuifmeel en nectar van de kokospalm, bananen en inheemse Hibiscus tileaceus bloemen voor meer dan de helft van al hun voedsel uitmaakt. Mogelijke nestplaatsen van lori's op Ua Huka werden gelokaliseerd door zoektochten, toeval en het consulteren van lokale landeigenaren. Omdat het hoofddoel was uit te vinden welke boomtypen de voorkeur genoten zodat we kunstmatige nesten strategisch konden worden geplaatst in favoriete nestbomen. We bepaalden dat nestgebruik in het algemeen als observatie van één of twee stuks die actief op onderzoek waren of een boomholte gebruikte hoewel het misschien niet tot nestelen kwam. Er werd bij acht gelegenheden gezien dat lori's van nestholten gebruik maakten of onderzochten in vier soorten bomen, nl. *Artocarpus altilis*, *Pometia pinnata*, *Pandanus tectorius* en *Hibiscus tileaceus*. Op Ua Huka werden rattaxaties gedaan om de rattenvrije status van het eiland te bevestigen en gericht op de belangrijkste dorpen van het eiland vooropgesteld als ratten voorkwamen op het eiland dat ze hoogstwaarschijnlijk in een bevolkt gebied zouden leven. Alleen Fidzji ratten *Rattus exulans* en gedomesticeerde huismuizen *Mus musculus* werden gevangen. In de Punahitahi vallei op Fatu Iva vingen we ratten als onderdeel van een gezamenlijk programma met de Fatu Iva Monarch Conservation Project, een project dat tevens gerund wordt door de Société d'Ornithologie de Polynésie om deze kritisch bedreigde Fatu Iva soort te helpen beschermen (Blanvillain en Ziembicki 2002). In totaal werden er vier ratten gevangen op Fatu Iva; twee Fidzji ratten en twee zwarte ratten. De datum van aankomst en vestiging van de zwarte rattenpopulatie op het eiland heeft, naar men aanneemt, plaatsgevonden midden/eind 1990. Hoewel de omvang van hun verspreiding op het eiland niet bekend is, wordt aangenomen dat

ze nu over het hele eiland leven. De grootte en ruwe topografie op Fatu Iva verhinderd een rattenuitroeingsprogramma voor het eiland. Maar gearrangeerde en strategisch opgezette rattencontrole zijn een effectieve manier de aantallen ratten in bepaalde gebieden onder controle te houden. De grootste mogelijkheid en noodzaak van zulke programma's zijn in de favoriete gebieden van de pihiti en de Fatu Iva monarch vlinder en die gebieden waar het in het belang van de lokale bevolking is om de ratten onder controle te houden (b.v. kokosnootplantages). Het is in zo'n gebied dat onze controles in de Punahitahi vallei werden gemaakt (zie foto).

Beschermingspogingen

Beschermingsacties werden ondernomen op de eilanden Fatu Iva en Ua Huka. De hoogste prioriteit tot bescherming van de pihiti is het voorkomen van de introductie van de zwarte ratten naar Ua Huka die de grootste pihiti populatie heeft en een huidige rattenvrije status. De grootste kans op toevallige introductie van de ratten op Ua Huka is door verstekelingen in cargo die per boot op het eiland aankomen. Om deze mogelijkheid te minimaliseren hebben we de plaatselijke gemeente voorzien van livetraps die rondom het havengebied zijn neergezet. Onze pogingen op het eiland Fatu Iva waren erop gericht om de ratten uit te roeien in de Punahitahi vallei – plaats van herhaalde observaties van pihiti en favoriete nestbomen, door het plaatsen van lokaas op regelmatige afstand van de bovenste toppen van de vallei. We stelden ons tevens ten doel om veilige nestplaatsen te creëren door het ophangen van ratveilige nestboxen en potentiële nesten onbereikbaar voor ratten te maken. De nesten bestonden uit PVC-pijp en werden geplaatst op hoogten variërend van 8-20m in bomen geïdentificeerd als zijnde de voorkeur hebbend om te nestelen door pihiti. Er werd gezocht naar nestbomen op het eiland Fatu Iva binnen het gebied waar lori's regelmatig werden gezien. Hoewel er geen actieve nestbomen werden gevonden, mogelijke bomen met nestholten die de voorkeur hebben bij lori's en die relatief afgelegen

lagen van andere bomen werden beschermd met boombeveiliging bestaande uit een brede strip van dun metalen repen van 50cm die werden geplaatst op tenminste 2m boven de basis van de boom. Waar bomen in de nabijheid van andere vegetatie stonden, werden de takken verwijderd om er zeker van te zijn dat ze niet naar boven konden klimmen om over te springen. Jammer genoeg hebben we tot op heden, vanwege tijdsdruk en de moeilijkheden en kosten die gemoeid zijn met het regelmatig terugkeren naar de Marquise eilanden, tot op heden nog geen kans gezien om de voortgang van onze beschermingsactie voldoende uit te werken. Van bijzonder belang is óf er lori's zijn die kunstmatige nestboxen zijn gaan gebruiken die op Ua Huka en Fatu Iva zijn geplaatst en of de rattendichtheid aanzienlijk is toegenomen en broedsucces van de pihiti is toegenomen in Punahitahi vallei op Fatu Iva door de controle op ratten.

Betrokkenheid en educatie van de gemeenschap

We profiteerde enorm van de raadpleging en medewerking van de lokale bevolking en verzamelden informatie m.b.t. de verspreiding, historische status en voedsel -en nestbiologie van de soort door praatjes en gesprekken met de scala aan lokale inwoners. Verschillende mensen waren wat meer betrokken bij het project doordat ze fungeerde als bewaker en hun kennis van de natuurlijke historie van het eiland deelde en één was tewerkgesteld om de rattencontrole te leiden op Fatu Iva. Betrokkenheid van de lokale bevolking stelde ons ook in staat bewustwording te kweken onder eilandbewoners over de eisen van de pihiti en andere vogels van Marquise op hun eiland over zowel hun gezondheid-, landbouw- en milieuproblemen veroorzaakt door ratten. Verspreiding van posters van de pihiti en andere lokale vogels op scholen en gemeenschapshuizen en discussies tijdens ons werk met gemeenschapsleiders, waaronder leraren, politie, regeringsambtenaren en landeigenaren droegen tevens bij aan de educatiecampagne van de gemeenschap.

Onderzoek en bescherming in de toekomst

Onze pogingen vertegenwoordigen de eerste stap op weg naar een onderzoek -en beschermingsprogramma die nodig is voor de pihiti. Onderzoeksprioriteiten in de toekomst zal nodig zijn door het onderzoeken van de habitatseisen, nestbiologie en voedsel生态学 van de Ultramarijn lori over een langere periode. Gelijktijdig is een meer gedegen kennis nodig over de verspreiding en de biologie van de zwarte ratten en hun effect op de Vini lori's en andere vogels op de Markiezen. De eenvoudigste, meest kostenbesparende en dringendste beschermingsprioriteit voor de Ultramarijn lori is te voorkomen dat er zwarte ratten naar het eiland Ua Huka komen. De ogenschijnlijke mislukking van de translocatie van Fatu Iva en de kwetsbaarheid van de Ua Huka populatie suggereert dat er ernstig moet worden overwogen om een translocatie op te zetten van pihiti naar een ander eiland, het meest geschikt is Mohotani. Dit eiland is onbewoond, er wordt aangenomen dat het rattenvrij is en heeft ogenschijnlijk geschikt habitat. Maar voordat zoiets wordt ondernomen is er meer onderzoek nodig naar de biologie van de soort, habitatvereisten en de geschiktheid van Mohotani. Beschermingspogingen voor de resterende lori populaties op Ua Pou, Fatu Iva en Nuku Hiva zal intensief werk en dure acties op lange termijn nodig hebben als deze populaties te redden van de dreiging van de ratten. Zulke pogingen zullen afhankelijk zin van verantwoorde fondsen en betrokkenheid en training van de lokale bevolking. Er zijn wat voorstellen en interesse voor zulke programma's op Ua Pou en Fatu Iva. Belangrijk hierbij is dat er op dit moment maar weinig gelegenheden zijn om de lokale bevolking erbij te betrekken en te trainen in wildlifemanagement en beschermingsonderdelen op de Marquise eilanden en de Pacific eilanden in het algemeen. Lokale opbouw van capaciteit is vitaal voor de bescherming en management op lange termijn van het tere paradijs van de tropische Pacific eilanden en zijn vogels.

Zie verder Engels tekst

Dodelijk Newcastle Disease bij papegaaien en andere vogels geïmporteerd vanuit Pakistan naar Italië: 4000 vogels afgemaakt op 20 februari, Internationale autoriteiten nog steeds niet in kennis gesteld!

Persbericht, 29 februari 2004

Volgens de OIE, de Wereld Dieren Gezondheid Organisatie, heeft het Ministerie van Gezondheid in Italië niet gemeld dat een dodelijk virus voor dieren, Exotic Newcastle Disease (END), eerder deze maand Italië binnenkwam door een scheepslading van wilde en gevangen papegaaien en andere kooivogels. Bovendien ontdekte de World Parrot Trust, een internationale papegaaien beschermingsorganisatie, dat verschillende regionale Italiaanse dierenartsafdelingen nog niet op de hoogte waren gesteld dat het virus zich op Italiaans grondgebied bevond.

END is het meest besmettelijke en dodelijkste virus van alle dierenvirussen en kan grote economische gevolgen voor de kippenindustrie hebben, zoals pasgeleden de uitbraak van de vogelpest in Azië en USA. Het virus wordt verspreid door direct contact met de geïnfecteerde vogels of inhalering van besmette delen. Pogingen om de uitbraak van END te beheersen houdt vaak in dat regionale en internationale handel in vogels en delen van vogels wordt stil gelegd en de destructie van miljoenen dieren in gevangenschap. In 2003 begon de uitbraak van END in het zuiden van Californië en verspreidde zich tot aan Texas voordat het een jaar later pas onder controle was met een kostenplaatje van 160 miljoen US dollars. Hoewel de ziekte griepachtige symptomen bij mensen veroorzaakt, zijn de uitbraken bij vogels zelden een gezondheidsrisico voor mensen.

De vracht van papegaaien, parkieten en vinken vanuit Pakistan naar Italië bleek op 16 februari 2004 positief op END te zijn. Na de ontdekking van de aanwezigheid van END in een EU land, onderzocht de WPT direct het bericht en werd bevestigd door het Istituto Zooprofilattico Sperimentale delle Venezie laboratorium in Legnaro, Italië dat de monsters positief getest waren op END. Het laboratorium bevestigde dat ze de resultaten hadden gefaxt naar het Italiaanse Ministerie van Gezondheid zoals de wet vereist en vele onafhankelijk bronnen bevestigden nu dat zo'n 4000 vogels van deze vracht op 20 februari in Napels werden afgemaakt.

Minstens een week nadat de vogels waren afgemaakt ontdekte de WPT dat de provinciale dierenartsen in tenminste drie staten van Italië even als het OIE hoofdkwartier in Parijs nog niet waren ingelicht. END is één van de vijftien ziektes die onder de "A lijst" vallen die moeten worden gerapporteerd bij de OIE: aangeven binnen 24 uur is een eis voor Italië, Pakistan en alle 165 lidstaten van de OIE.

Pakistan is een belangrijke exporteur van wilde vogels naar de EU, zij versturen elk jaar duizenden papegaaien en andere vogels naar de Europese dierenmarkten, vooral Italië, Spanje en Griekenland. Alleen al voor CITES vogels importeerde de EU tussen 1997-2001 in totaal 617.591 papegaaien en 2.480.186 andere vogelsoorten voornamelijk voor de dierenhandel.

Het blijkt dat de infectiehaard in Napels niet op zichzelf stond; andere vogels van deze vracht waren bestemd voor een faciliteit in Emilia Romagna, Italië. De lokale dierenafdelingen bevestigden per telefoon dat sinds 27 februari ze nog niet gehoord hadden van het END in Napels. Het blijft een raadsel waardoor één enkele EU dierenarts op de hoogte is van END in Italië.

"We maken ons grote zorgen over de serieuze ziekerisico's, die elk jaar worden veroorzaakt door de import van honderdduizenden wilde vogels naar de EU", zei de directeur van de World Parrot Trust, Jamie Gilardi. "Het is alarmerend te zien dat een 80 jaar oud alarmeringssysteem van OIE zo openlijk wordt geschonden. Geheimhouding is de grootste bondgenoot van deze vreselijke ziekten en bedreigt miljoenen vogels in Europa en vooral de miljarden kippenindustrie van de EU. Met de geplande uitbreiding van de EU in mei zal deze zwakke bescherming van kwaad tot erger worden".

"Om de EU te beschermen tegen deze altijd aanwezige ziekerisico's, sluiten wij ons aan bij een groeiend aantal van bezorgde organisaties die vragen om een permanente stop van import van ALLE wilde vogels naar de Europese Unie", vervolgde Gilardi, waarom zullen we onnodige risico's lopen?"

De directeur van de International Zoo Veterinary Group in de UK, Dr. Andrew Greenwood gaf als commentaar: "Het feit dat het al meer dan twee weken geleden is dat de ziekte werd ontdekt en de nodige meldingsprocedures niet zijn opgevolgd, is een serieus probleem. Het is aannemelijk dat vogels van dezelfde zending naar andere EU landen zijn verstuurd, de dierenambtenaren van deze importgrenzen zijn weten niet dat ze misschien te maken hebben met een dodelijke ziekte".

Voor verdere informatie zie Engelse tekst.

Zware straffen voor handelaren.

De Mercury, Zuid Afrika, 12 mei 2004, Tony Carnie

Vijf mensen waaronder de kapitein van het Safmarine charter Meroula zijn veroordeeld tot een boete van in totaal 78.000 Rand nadat KZN Wildlife inspecteurs zes Grijs-roodstaarten in beslag namen in de haven van Durban.

De politierechter van Durban Anand Maharaj beval dat de boetes zouden worden gebruikt ten gunste van de vergunningenafdeling van KZN Wildlife, die het toezicht op de illegale handel van bedreigde soorten houdt.

Afrikaanse Grijs-roodstaarten zijn bij internationale wet vastgelegd als een bedreigde soort en mogen niet worden geïmporteerd of verkocht in KwaZulu-Natal zonder vergunningen. Men denkt dat de jonge papegaaien zijn gevangen in de Democratische Republiek van Kongo en worden nu in quarantaine verzorgd door dierenartsen.

De aanhouding op de Meroula vond plaats op de Maydon Warf of Saturday na een tip.

Op maandag bekenden vijf mensen schuld aan het Durban Magistrate Court aan verschillende aanklachten van de douane en accijns wet, de dierenziekte wet en de Natal Conservation Ordinance,

De gezagvoerder van het schip, Valeriy Verkhoshansky van Oekraïense nationaliteit, 42 jaar werd veroordeeld tot een boete van 18.000 Rand en een voorwaardelijke gevangenisstraf van twee jaar.

Straffen

Dezelfde straffen werden gegeven aan de tweelingbroers Harry en Alex Panas, 40 jaar. Harry Panas was een scheepsschoonmaker uit Durban en Alex was een businessman uit Peitermaritzburg.

Twee bemanningsleden, Marikit Romea uit de Filippijnen, 33 jaar en Morcenario Ladeo, 26 jaar werden elk veroordeeld tot een boete van 12.000 Rand en twee jaar voorwaardelijk.

Aanklager Rob Mortasagne zei buiten het overtreden van de natuurbeschermingswetten, de import van wilde vogels zonder quarantaine grote risico's met zich mee brengen, waaronder de mogelijke verspreiding van ziekten door de lucht bij tamme en wilde vogels.

Traffic, het controle-instituut voor wildlife, uitte zijn bezorgdheid in een speciaal report in 1995 Zuid-Afrika mede verantwoordelijk was voor de achteruitgang van de wilde populaties Grijszwaarten.

Grijszwaarten zijn één van de meest populaire "prattende" vogels in de wereldwijde handel in kooivogels en KZN en Gauteng gooiden hoge ogen in de illegale handel.

Researcher Teresa Mulliken ontdekte dat tienduizenden van deze vogels ieder jaar in Centraal Afrika werden gevangen om de dierenhandel in Europa, Noord Amerika en Azië te bevoorraden. Op de vraag of de kapitein en de bemanning van de Meroula nog binnenlandse disciplinaire maatregelen te wachten stond, zei een woordvoerder voor de Safmarine dat dat een zaak van de Griekse eigenaren van het schip was, die ook de bemanning aanstelde.

Vrouw gearresteerd met 266 dode papegaaien

Reuters, 20 mei 2004, Tansa Musa

YAOUNDE (Reuters) – Kameroen heeft een vrouw gearresteerd die meer dan 200 dode papegaaien bij zich had en zeldzame Bannerman toerakoveren zei een douanebeambte dinsdag.

Het centraal Afrikaanse land heeft recentelijk zijn gevecht tegen het stropen en het doden van bedreigde diersoorten opgevoerd.

Ambtenaren hielden Meimuna Ahmed tegen terwijl ze in een bus met 266 gebalsemd Grijszwaarten en 597 rode Bannerman toerakoveren zat in de noordwestelijke stad Bamenda.

"De rode veren moeten zijn uitgetrokken van zo'n 60 tot 70 Bannerman toerako's, in de wetenschap dat elke vogel zo'n 10 rode veren heeft," vertelde Edwin Nuvaga Fongod, chef van de douane in de Noordwestelijke provincie, per telefoon aan Reuter vanuit Bamenda. De 41 jaar oude vrouw was van plan de vogels en de dure veren, die in Nigeria bij zwarte magie rituelen worden gebruikt en om stammenleiders te versieren, te verkopen, zei hij.

Als ze wordt veroordeeld gaat ze een gevangenisstraf tegemoet van één jaar en een boete tot wel 10 miljoen CFA francs (\$ 18.230) volgens CITES, waarvan Kameroen ondertekenaar is, zei Fongod.

Biologen schatten dat er nog 2.500 tot 10.000 Bannerman toerako's leven in het snel verdwijnende bergachtige regenwoud rond Lake Oku in Kameroen.

Man uit Californie veroordeelt voor aanvallen papegaai

Associated Press, 12 juni 2004

NEWPORT BEACH, Californie: een man die zijn huisdier ara aanviel, waarbij hij zijn bek en poten brak, heeft 120 dagen werkstraf en agressie therapie zo oordeelde een rechter.

Anthony James Ellis, 53 jaar, was veroordeeld tot 120 dagen in de cel maar de Hoogste rechter van Orange County Susan Shaw zei vrijdag dat ze toestond dat hij zijn straf inlost met werkstraf.

Getuigen getuigden dat Ellis zijn vogel stompte – "Johnny" genaamd – en zijn kop tegen het dek van zijn boot sloeg buiten de Newport Harbor Elks Lodge, waar de papegaai mascotte was.

De rechter oordeelde eveneens dat Ellis \$3.577,26 moet betalen voor de operatie en de behandeling van de vogel, bovendien mag hij gedurende drie jaar proeftijd geen huisdieren hebben of alcohol drinken.

Ellis werd op 27 april veroordeeld voor dierenwreedheid en mishandeling van een dier.

Ellis getuigde dat de vogel, die hij al 11 jaar had, gewond was geraakt nadat hij hem in zijn arm had gebeten en gevallen was en dat de getuigen buiten de lodge het verkeerd begrepen hadden wat ze hadden gezien.

De papegaai overleefde de aanval van maart 2003 en werd geadopteerd door een opvangcentrum.

Bezoek WPT-Benelux aan Paradise Park (pag. 18)

Eind april 2004 bracht het bestuur van WPT-Benelux een bezoek aan het trusteekantoor in Paradise Park, Cornwall UK. Het hoofddoel van hun bezoek was het aanbieden van twee grote sommen fondsgelden aan WPT; allereerst een cheque van €5.000, die rechtstreeks naar het Lear's ara project gaan; ten tweede, €10.000 voor algemene doeleinden voor de Trust. Dit geld kwam van lidmaatschapsgelden en donaties.

Tijdens hun weekend bezoek genoten de leden van de vogels, vliegshows en andere faciliteiten van Paradise Park en hielden een belangrijke vergadering met de WPT-staf over uitbreiden van leden, fondsen en projecten voor educatie en bescherming.

Op 22 mei woonden Ruud en het Benelux team de opening van de tropische hal "TropiJoy" bij van het NOP in Veldhoven. Het NOP heeft een grote hal gebouwd met een mooie tropische tuin met vrijvliegende vogels en een kinderspeeltuin op de begane grond van de tuin. Er is een ruimte aan WPT aangeboden waar een permanente stand voor de Trust is gemaakt. Het Benelux team heeft wederom een geweldige taak verricht voor de Trust.